

Nummer 22	15. November 1918	67. Aargang

Vidnesbyrdet om Jesus Kristus som Guds Søn og Verdens Frelser.

Tale af Ældste David O. McKay, Medlem af de tolv Apostles Kvorum, holdt ved Foraars-Generalkonferencen i Salt Lake City Søndag den 7. April 1918.

Jeg haaber inderligt, at jeg maa blive i Stand til denne Formiddag at tale de Ord, som Herren ønsker, jeg skal sige. Hvis der nogensinde var en Tid i mit Liv, da jeg behøvede at blive understøttet af Herren og vejledt ved hans Aand, saa er det i denne Stund. Jeg føler mig æret ved at have Lejlighed til at virke i Forening med Mænd og Kvinder, som tror paa Jesus Kristus som vor Forløser. Jeg ønsker at omtale, hvad der menes dermed, og derfor vil jeg henlede Eders Opmærksomhed paa tvende Vidnesbyrd desangaaende. Det ene findes i det nye Testamente, i Forbindelse med Beretningen om, hvorledes Apostlene Peter og Johannes ved Templet helbredte en svag Mand, som havde været halt fra Fødselen af, og som sad ved den Tempelport, der var kaldt den „skønne". Det andet Vidnesbyrd blev givet af Profeten Joseph Smith.

I Henseende til Apostlene Peter og Johannes Vidnesbyrd læser vi, at da de en Dag efter Kristi Død og Opstandelse prædikede i Templet, kom „Præsterne og Templets Høvedsmand og Saddukæerne over dem; og de lagde Haand paa dem og satte dem i Fængsel". Den næste Dag blev de bragte i Forhør for Højpræsterne Annas og Kajfas og andre af de Mænd, som havde foraarsaget Kristi Korsfæstelse. Der berettes i Apostlenes Gerninger:

„Og de stillede dem frem og spurgte: Af hvad Magt eller i hvilket

Navn have I gjort dette? Da sagde Peter, fyldt af den Helligaand, til dem: I Folkets Øverster og Israels Ældster, efterdi vi i Dag forhøres angaaende den Velgerning mod det skrøbelige Mennesfene, ved hvem han har erholdt Frelse, da skal det være Eder og alt det israelitiske Folk vitterligt, at ved Nasaræeren Jesu Kristi Navn, ham, som I have korsfæstet, og hvem Gud har oprejst fra de døde, ved dette Navn staar denne helbredet her for Eders Øjne. Han er den Sten, som er agtet for intet af Eder, I Bygningsmænd, og hvilken er bleven til en Hovedhjørnesten."

Apostelen Peter bar fremdeles dette Vidnesbyrd: „Og der er ikke Frelse ved nogen anden; thi der er ikke noget andet Navn, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle blive frelste." (Ap. Gj. 4 : 7—12.)

Vi seer af dette Vidnesbyrd, med hvilken Overbevisning disse Apostle talte om Jesus Kristus som Verdens Frelser og Forløser. De havde været i hans Selskab og virket sammen med ham, da han levede. De havde set de Mirakler, han udførte, og havde lyttet til hans guddommelige Belærelser, og af disse to Apostle havde i hvert Fald Johannes staaet nær ham, da han blev korsfæstet. De havde været sammen med ham i fyrretyve Dage efter hans Opstandelse, og nu, udrustede med de Gaver og den Fuldmagt, som Herren havde givet dem, stod de Ansigt til Ansigt med de Mænd, som havde korsfæstet Jesus Kristus, og bar Vidnesbyrd til dem om, at han, hvis Korsfæstelse de havde foraarsaget, var Verdens Frelser. Paa deres Spørgsmaal vedrørende, „ved hvilken Magt eller i hvilket Navn" de havde helbredet den lamme, svarede Apostlene dem, som anført. For dem var Jesus Kristus Verdens Frelser og Forløser i Ordets virkelige Betydning. For dem stod Jesus ikke blot som det højlig ideale Menneske, men de bevidnede, at han i Ordets mest inderlige Betydning var vor Frelser.

Dernæst, lad os lytte til et andet Vidnesbyrd vedrørende Kristus som Guds Søn og Verdens Frelser, nemlig Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd vedrørende ham. Vi læser i Joseph Smiths Beretning angaaende sit første Syn, hvilket han modtog som Svar paa sin inderlige Bøn til Herren:

„. . . . Jeg saa en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. . . . Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: Denne er min elskelige Søn, hør ham!"

Profeten Joseph Smiths Hensigt med at henvende sig til Herren i Bøn ved denne Lejlighed var at spørge ham, hvilken af de forskellige Kirkesamfund var den sande Kristi Kirke, idet han tænkte, at en af disse var det. De foregav alle at være det, og at de rettede sig efter Kristi Lærdomme. Joseph Smith erklærer i Henseende til det guddommelige Svar, han modtog af Frelseren:

„Svaret var, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de vare alle forkerte, og den Person, som tiltalte mig, sagde, at alle deres

Trosbekendelser vare en Vederstyggelighed for hans Aasyn, og at disse Trosbekendere alle være fordærvede. Han sagde: „De drager nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft."" (Joseph Smiths Skrivelser, 2. Kapitel.)

For det Menneske, som i sin Sjæls Inderste tror og annammer Vidnesbyrdet om, at Jesus Kristus er Guds Søn, at han lever i Dag og kan gøre sin Indflydelse og Magt gældende i Verden, for ethvert Menneske, som erkender dette at være sandt, vil Kristi Lærdomme saa vel som hans Personlighed være en Virkelighed. Ingen har Ret til at erklære at være en Kristen, som nægter at efterleve de Bud og Principper, som Kristus adlød, og bød os at efterleve.

Hvorfor ærer vi Kristus i Dag eller foregiver Menneskene at ære ham? Fordi han var Guds Søn og Verdens Frelser; fordi Menneskene, som tror paa ham, betragter ham som en ideel og syndfri Mand, der satte et Eksempel til Efterfølgelse for hele Verden. Derfor er det nødvendigt, at alle følger ham og bestræber sig for hver Dag, de lever, at tilegne sig de samme Karakter-Egenskaber, som han var i Besiddelse af. Hvert enkelt Menneske bør bestræbe sig for at opnaa saa stor Fuldkommenhed, som det er muligt for et dødeligt, svagt Menneske at gøre det. I Henseende til, hvor almindelig Jesus Kristus bliver anerkendt som vor Forløser, læste jeg fornylig i en forøvrigt i mange Henseender ypperlig skrevet Afhandling, denne Udtalelse:

„Bogforlæggerne paa begge Sider af Oceanet, saa vel i Amerika som i Europa, udgiver i millionvis af Bøger angaaende Kristus og hans Liv og Virksomhed i forrige Dage, og Virkningen deraf er, at han bliver set op til og højlig æret af Menneskene i Verden. Det er ikke simpelthen de kirkelige Samfund, der ser ham. Alle Mennesker kan se ham nu, og ikke alene de, som tilhører Kirkerne. Han er set i alle Byer og Lande."

O, om dette dog var Sandhed! Hvor forskellig vilde da ikke Verden være fra, hvad den er i Dag! Kan I tænke Eder, at hvis Menneskene allevegne saa Kristus med Troens Øjne, som Joseph Smith gjorde det, — jeg mener ikke, som han fysisk saa ham — men hvis Menneskene vil tro paa Kristus og anerkende ham som Guds Søn og Verdens Frelser, som Profeten Joseph Smith har baaret Vidnesbyrd om ham og beskrevet ham; hvis de vil annamme ham, som Peter saa vel som de øvrige Apostle fordum gjorde det, nemlig som Guds Søn og Verdens Frelser, i hvis Navn alle mægtige Gerninger blev udførte, tror I da, at der i kristne Lande vilde findes Utugtshuse eller andre onde Ting, hvorved der sættes Snarer for de unges Fødder, og de bliver ledte bort fra Kristus? Jeg spørger Eder, om alle de, som bekender sig at være Kristne, i Virkeligheden troede paa Kristi Lærdomme, vilde der da herske den Ugudelighed, der findes omkring os, eller den frygtelige

Blodsudgydelse finde Sted, hvorved oplyste og saakaldte kristne Nationer affolkes? Jeg tror det ikke.

Jeg vil sige, hvad jeg er tilbøjelig til at tænke, nemlig, at mange, som foregiver at være Kristne, kun betragter Kristus som et Begreb. De forstaar ikke tilfulde, at, for at Menneskene kan blive frelste, maa de antage hans virkelige Lærdomme — ikke Lærdomme, der falskelig udgives for at være hans Lærdomme — og maa de vandre i hans Fodspor som Individer og som Nationer, og anerkende den store og vigtige Sandhed, at Kristus i Sandhed er „Verdens Lys".

Som Individer bør vi efterligne Kristus paa Grund af hans guddommelige Karakter. Mangfoldige, som ikke tror paa Jesus Kristus som Guds Søn og Verdens Frelser, ærer ham dog for hans aandelige Storhed; de ærer ham ikke som en stor Opfinder, en stor Statsmand eller General, men de ærer ham, fordi han var en stor Mand og stod højest af alle, hvad Karakteren angik. Foruden alt dette ærer vi Sidste-Dages Hellige Kristus, fordi han i Virkeligheden er Guds Søn og Verdens Frelser. Idet vi tror dette, maa vi som Individer følge ham og lære fra ham, og saa nær, som det bliver muligt for os, søge Karakter-Fuldkommenhed ved at holde os selv rene og ubesmittede fra Verdens Synder.

Jeg sagde, at jeg frydede mig ved at leve sammen med og virke sammen med Mænd og Kvinder, der tror paa Kristus som Guds Søn. Ligemeget, hvor Kirkens trofaste Medlemmer befinder sig, saa føler de og veed de, at Kristus er Guds Søn og er Verdens Frelser; og jeg vilde ønske, at hele Verden vidste dette og anerkendte dette.

Jeg fryder mig ved at vide, at mange af de unge Mænd i Kirken, som er rejste bort for at stride for Frihedens Sag, er i Besiddelse af det samme Vidnesbyrd, og jeg er glad ved en Gang imellem at faa en lille Indsigt i, hvorledes de bærer deres Vidnesbyrd til deres Kammerater. Jeg elsker de Principper, for hvilke de har grebet til Vaaben. Jeg elsker den Nation, som de er kaldte til at forsvare. Jeg elsker de evige Sandhedsprincipper, som bringer Frihed til Menneskeslægten, og som de Forenede Stater kæmper for at kunne blive gennemførte i Verden; og det glæder mit Hjerte, naar jeg erfarer, at Kirkens unge Mænd bærer Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er vor Frelser, og at han i vore Dage har aabenbaret sig og delagtiggjort os i Evangeliet, med dets Ordinancer, som havde været borttaget fra Jorden, hvilket Evangelium er „en guddommelig Kraft til Saliggørelse", som omfatter det evige Livs Principper og sande Filosofi. Jeg takker Gud for, at Kirkens unge Mænd ønsker at gøre deres Indflydelse gældende overfor deres Kammerater, som ikke kender Kristi sande Evangelium, at de i det mindste anstrænger sig for at lede dem til Erkendelse af disse Livs-Sandheder. Jeg vil fremdrage et Eksempel: En ung Mand fra en anden Stat, jeg tror fra Kentucky, som er i Kantonnement sammen med en ung Mand fra Idaho, skrev til dennes Moder et meget interessant Brev, som hun har overladt mig. Hendes Søn, som Brevet omtaler, traf jeg tilfældigvis sammen med i Lejren ved Morrison, Virginia, for nogle faa Uger tilbage; men han kender ikke, at jeg har nævnte Brev, som lyder:

„Jeg kan ikke fortælle Dem, hvor glad jeg er ved, at jeg mødte Burgess; thi det syntes for mig, at jeg stod alene og ingen Venner havde, da der i hele Eskadronen ikke var nogen, som jeg rigtig kunde have Tillid til som en Ven, indtil han kom. Den første Gang, jeg saa ham, vidste jeg, at han levede for noget højere, og eftersom vi var af samme Aandsretning, blev vi snart nøje forbundne Venner. Jeg følte mig tilvisse meget nedtrykt, da Tiden kom, at han skulde forlade mig. Han gjorde saa meget for mig, saa det var haardt at skilles. Jeg har bestræbt mig for i lang Tid at stille mig i det rette Forhold til Gud, eftersom jeg havde forset mig imod ham. Jeg følte, at Deres Søn kunde komme mig til Hjælp, og han gjorde det tilvisse. Naturligvis, det var haardt for mig at forstaa Ting nøjagtig, som han gjorde det, men vi lod ikke Trosspørgsmaalene adskille os, men studerede og overvejede tilsammen de forskellige aandelige Spørgsmaal, som jeg saa haardt trængte til at komme til Klarhed over. Han viste tilvisse, hvad han bestod af, og jeg ønsker, at jeg var saa god en ung Mand, som han er. Jeg har læst i Mormons Bog og Pagtens Bog, som han gav mig, og overvejet disse Bøgers Indhold, og jeg ser nu langt mere forstaaende paa Livets Spørgsmaal, end jeg forhen gjorde. Jeg vilde ønske, at han var her sammen med mig, thi han vilde være mig til stor Hjælp i mine Overvejelser. Jeg veed ikke, hvorledes jeg nogensinde skal kunne belønne ham for, hvad han har været og gjort for mig, og ligeledes belønne Dem, Frue, for de venlige og opmuntrende Ord, De, som hans Moder, har tilskrevet mig. Deres Ord betyder mere for mig, end jeg kan udtrykke. Jeg tiltrænger aandelig Oplysning og behøver Hjælp meget haardt, thi jeg veed, at jeg føler ikke i aandelig Henseende, som jeg bør. Jeg vilde føle mig lykkelig, hvis jeg kunde blive saa fuld af Guds Aand, som Burgess er, og atter komme til at føle Barndommens Uskyldsglæde. Jeg søger at faa fat paa alt det gode Læsestof, som jeg kan, og søger at holde mig just saa langt borte fra daarligt Selskab, som det er muligt for mig. Jeg takker Dem hjærtelig for den lille Bog, kaldet: „Nøgle til Teologien". De gør saa meget for mig, saa jeg føler mig næsten skamfuld over, at jeg ikke kan gengælde Dem paa en eller anden Maade; men jeg haaber, at jeg en Gang vil blive i Stand dertil."

Denne Korrespondance leder os til nærmere at overveje, af hvor stort Værd Aandens Vidnesbyrd er til os. Vi faar Bekendtskab til en Moder i Idaho, hvis Søn, Burgess, var i Morrison Lejren, og maaske nu er i Frankrig. Den anden unge Mand er i Kelly Field. De er langt fra hinanden. Moderen veed, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, og hun bærer Vidnesbyrd derom. Hun veed, at Gud og Jesus Kristus har talt til Profeten Joseph Smith i vor Tidsalder, og hun ønsker at lede andre til at kende den samme Sandhed. Derfor underviser hun de unge Soldater gennem Breve, og hun søger at pleje den gode Sæd, som har været saaet i Vennens Hjerte af hendes Søn, der, skønt ganske ung, modig og pligtopfyldende bar sit Vidnesbyrd til Kammeraterne om, hvad han troede paa og vidste var Sandhed, nemlig, at Jesus Kristus i Sandhed er Guds Søn og Verdens Frelser.

Jeg vil sige til Eder, Brødre, at Tiden er kommen, at ikke alene Individer men Nationer maa anerkende denne Sandhed. Folkene maa blive ledte i deres nationale og internationale Affærer ved evige Sandheds- og Retfærdighedsprincipper. De, som paabegyndte den frygtelige Krig, som nu raser, paabegyndte den, fordi de ingen Hensyn tog til Kristi Lærdomme. Kristi Liv her paa Jorden var fornemmelig levet i Henhold til de to Principper: Individuel Renhed og Samfundstjeneste. Vor Frelser holdt sig selv fuldstændig ubesmittet af Verdens Synder, og han helligede sit Liv og anvendte sin Tid for at bringe Frelse til hele den menneskelige Familie. Han kom altid de undertrykte til Hjælp; han trøstede de syge og helbredte dem formedelst den guddommelige Kraft, han var i Besiddelse af, og sluttelig hengav han sit Liv for at tilvejebringe Forsoningen og muliggøre Menneskenes evige Frelse.

Hvis ledende Mænd indenfor en saakaldt kristen Nation mødtes sammen flere Maaneder, før Krigen brød ud, og tog Bestemmelse om, at en Nabostat skulde undertrykkes, saa at Territorium kunde blive vundet, saa vil jeg sige, at en slig Gruppe af Mænd, skønt de maaske med Læberne erklærer at være Kristne, beviser dermed, at de i Virkeligheden ikke tror paa Kristi Lærdomme.

Jeg takker Gud for, at de Forenede Stater, da de indtraadte i Krigen, gjorde denne Erklæring:

„Vi gaar i Krig og vil stride for, at Fredstilstande sluttelig kan blive indførte mellem Nationerne i Verden, indbefattende det tyske Folk. Vi søger ikke selviske Formaal; vi ønsker ikke at undertrykke nogen eller at underkaste os Landsdele; vi stiller ikke nogen Fordring om Godtgørelse for de Ofre, som vi frivillig gør. Alt, vi forlanger, er, at Nationerne, baade store og smaa, skal nyde den samme Frihed og Uafhængighed, som Gud har givet til Folket i Amerika."

I det mindste i denne Henseende bestræber vi os for at rette os efter vor Frelsers Belærelser, og jeg ser deri, som er bleven sagt saa mange Gange ved denne Konference, en Forberedelse til, at Jesu Kristi Evangelium, som er den sande Saliggørelsesplan, kan blive forkyndt overalt i Verden.

Tillad mig til Slutning at sige til Eder, Brødre, som er delagtiggjorte i det melchizedekske Præstedømme, eller Præstedømmet efter Guds Søns Orden, at et mægtigt Ansvar hviler paa Eder.

Ældster har et stort Ansvar, hvor som helst de opholder sig, i Henseende til at bære deres Vidnesbyrd til Menneskene i Verden, saa at alle, som er oprigtige af Hjertet, og der er Millioner og atter Millioner af dem, tænker jeg, maa nyde det Privilegium, at høre Evangeliet og blive bragt til Kundskab om Sandheden.

Jeg beder Gud paaskynde den Dag, da „i Jesu Navn ethvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden, og under Jorden, og hver Tunge skal bekende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære." (Filipp. : 10, 11.)

Missionsrejsen i Efteraaret.

I Begyndelsen af September Maaned henvendte jeg mig til det norske Konsulat i København med Forespørgsel, om det kunde blive mig tilladt at foretage en Missionsrejse i Norge, der vilde vare ca. en Maaned. Konsulatet, der altid er meget elskværdig og tjenstvillig, meddelte mig, at eftersom det blev mig nægtet at komme ind til Norge sidste Foraar, vilde det næppe lade sig gøre for mig at faa Tilladelsen, med mindre mine Venner i Norge kunde skaffe mig Adgang ved at ansøge Central-Paskontoret i Kristiania om Tilladelsen. Dette blev ogsaa gjort, idet flere af Kirkens Medlemmer i Kristiania og Bergen sammen med Ældsterne, som virker i den Del af Missionen, ansøgte det nævnte Paskontor, men fik et afvisende Svar. Jeg modtog Meddelelsen med stor Bedrøvelse, men der var intet andet at gøre for mig end at underkaste mig Paskontorets Bestemmelse. Da jeg saaledes blev forhindret i at være tilstede ved Konferencemøderne i de norske Byer, Kristiania, Bergen og Trondhjem, anmodede jeg Ældste John J. Plowman, der præsiderer i Kristiania Konference, om at være tilstede i de forskellige Konferencemøder, der blev afholdt i Norge. Præsident Plowman har senere meddelt mig, at alle Møderne i de nævnte Konferencer var særdeles vel besøgte af Søskende og Venner. En livlig Interesse for Evangeliets Sag viste sig overalt, og alt henhørende til Missionen var i udmærket Orden. Broder Plowman havde ligeledes besøgt Haugesund og Stavanger Grene, der henhører til Bergens Konference, og han berettede, at nævnte Grene er i en blomstrende Forfatning under de lokale Ældsters Ledelse.

Konferencemøderne i Danmark begyndte i København den 5. Oktbr. og sluttede i Aalborg den 21. Oktbr. Der blev ialt afholdt 24 ypperlige Møder, som jeg overværede og talte i.

Tre af disse Møder blev afholdte henholdsvis i Odense, Esbjerg og Randers. Det var mig en stor Glæde at have Anledning til at mødes sammen med flere Søskende, som havde rejst en lang Vej for at være tilstede ved Konferencemøderne, og at dømme efter den Aand, som de lokale Brødre talte under i Møderne, samt Søskendes glade Ansigter, der lyste mig i Møde, og de hjertelige Haandtryk, som der veksledes, var der tilsyneladende ingen Modløshed eller Mangel paa aandelig Trøst tilstede blandt Søskende, skønt Menighedens Medlemmer paa disse Egne staar uden Ledelse af Ældsterne fra Zion. Til Ære for vore nidkære lokale Brødre, saa vel som for det smukke Arbejde, som Søstrene udfører i de kvindelige Hjælpeforeninger, i Ungdomsforeningerne og Søndagsskolerne, samt til Ære for Sangkorenes ihærdige og opofrende Arbejde, er Missionsskibet her i Norden endnu ikke stødt paa Grund, men befinder sig i farbar Vand med en prægtig Besætning, der ikke stoler paa sin egen Visdom og Klogskab, men som stedse ser op til ham, der styrer Skibet sikkert frem mod det bestemte Maal.

Haabets Stjerne skinner klart i deres Hjerter, der har grundet deres Tro paa Klippen, og som sætter deres Tillid til den Almægtige,

og i Medgang saa vel som Modgang holder sig nær til ham. Saadanne Søskende bærer kraftige og overbevisende Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed. Gud er med dem og giver dem Trøst og Glæde ved den Helligaand. Maa Gud i sin Naade fremdeles velsigne det adspredte Israel her i Norden, beder jeg i Jesu Kristi Navn.

Hans J. Christiansen.

Efteraarskonferencen i København

(Fortsat fra Nr. 21.)

Konferencemødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Brødre, tør vi ihukomme", og Bøn af Ældste Jens P. Hansen. Derefter blev Sangen: „O, Du Zion i vest", sungen.

Ældste Orla Nielsen talte først. Han omtalte, hvilken Glæde det var for ham at belære Menneskene om Kristi Evangelium. Han talte specielt om Kærlighedens Magt. Han belyste Guds store Kærlighed til Menneskene ud fra Johannes-Brevene i det nye Testament. Paa Grund af Guds store Kærlighed til Menneskene, og hans store Naade, endte han os sin Søn, den enbaarne, „for at hver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv". Som vi læser i Johannes første Brev: „Dertil er Guds Søn aabenbaret, at han skal afskaffe Djævelens Gerninger."

Koret sang: „Hører I Stammer og Slægter paa Jord", hvorefter Ældste Niels F. Green talte og forklarede forskellige evangeliske Principper. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lærdomme og fremholdt, hvor store Velsignelser alle de vilde erholde, som tjente Herren med Hengivenhed.

Søster Ingeborg J. Sørensen spillede en Piano-Solo, og Koret sang et Anthem.

Præsident Christiansen talte derefter til Forsamlingen. Han fremholdt, at de Sidste-Dages Hellige kun bestræbte sig for i en kærlig Aand at oplyse Menneskene om Kristi Evangeliums sande og frelsende Principper. Han betonede, at, som Apostelen Johannes siger, deri beviser vi vor Kærlighed til Gud, at vi „holder hans Bud". Det er ikke tilstrækkeligt til Salighed kun at tro paa Gud. Præsident Christiansen omtalte den herlige Kendsgerning, at Gud havde aabenbaret sig paa ny, og at det sande Evangeliums Principper atter blev forkyndt for Menneskene af hans bemyndigede Præstedømme i Jesu Kristi Navn. Han omtalte Guds Egenskaber og betonede, hvad vi læser i det andet Kolossenserbrev, at „i Kristus bor Guddommens Fylde legemlig". Kristus siger om sig selv: „Den, som har set mig, har set Faderen", og vi læser, at Kristus var Faderens „Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede". Den Helligaand, den tredie Person i Guddommen, var en „aandelig Personlighed", som vi belæres om gennem Guds aabenbarede Ord. Vi er belærte af Jesus Kristus om, hvorledes

vi skal bede, og forjættede, at alt, hvad vi beder Faderen om i hans Navn, vil han give os. Præsident Christiansen forklarede, hvorledes alle Mennesker fra Fødselen af var oplyste ved Guds Aand og havde Lejlighed til at lære at kende Evangeliets frelsende Principper.

Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte", blev sungen, og Ældste Louis Hansen sluttede Mødet med Taksigelse.

Efter Mødets Slutning sang Koret: „Du, som dadler og fordømmer."

Grensmødet den 7. Oktober.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder", og Bøn af Ældste Ole C. Petersen, hvorefter Sangen: „Sejerfuld Zion paa Sandhedens Bane" blev sungen. Præsident Christiansen gav en udførlig Rapport over Københavns Konference. Der var døbt 14 siden sidste Konference. Det financielle Regnskab blev enstemmigt godkendt. Kredslærerne blev foreslaaede til Opholdelse i deres Stillinger, hvilket Forslag enstemmigt vedtoges. Den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse blev foreslaaet til Opholdelse som følger: Kirsten Knudsen som Præsidentinde, med Sofie Kalmar og Kristine Tronier som henholdsvis hendes første og anden Raadgiver; Betty Sørensen som Sekretær, og Hansine Frank som Kasserer. Fremdeles blev Lærerinderne foreslaaede til Opholdelse. De forskellige Forslag blev enstemmigt vedtagne.

To Smaapiger sang en Duet.

Den kvindelige Hjælpeforenings Sekretær, Hansine Frank, afgav den finansielle Rapport, som blev godkendt. Foreningens Sekretær meddelte, at der havde været afholdt 11 Møder siden sidst afholdte Konference. Ved hvert af Møderne blev der udført et Program, bestaaende af Oplæsninger, Deklamationer, Sang- og Musiknumre og evangeliske Taler. Hun var meget glad ved at virke i den kvindelige Hjælpeforening. Foreningens Præsidentinde, Kirsten Knudsen, omtalte Foreningens gode Formaal og udtrykte sin Glæde over, at Søstrene virkede med Nidkærhed og Kærlighed i deres Gerning. Foreningen havde bistaaet de fattige og syge efter bedste Evne. Det var magtpaaliggende for Søstrene at opmuntre disse ved Evangeliets Ord, og Herren havde staaet dem bi i alle Ting.

Søster Sofie Kalmar udtalte, at hun var glad ved at virke i Foreningens Bestyrelse. Hun vidste, at Foreningen udførte et nødvendigt og velsignelsesrigt Arbejde, og at den bidrog til Menighedens Opbyggelse. Det gjaldt om, at hvert Medlem for sig selv efterlevede Evangeliets Principper, saa at vi kunde være et Lys for vore Medmennesker og et Eksempel til Efterfølgelse.

Bertha Petersen gav en Piano-Solo.

Ældste Arwell L. McKay talte derpaa. Han sagde, at ved at overvære de kirkelige Møder her førtes hans Tanker hjem til Zions Land og til Møderne, som blev afholdte der. Det Arbejde, vi udfører her i Livet, vil bringe Glæde til os paa den anden Side af Sløret. Han omtalte den store Vigtighed af, at Kirkens Medlemmer udviste stræng

Lydighed overfor Herrens Befalinger. Han nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over alle.

Præsident Christiansen oplæste nogle gyldne „Ordensregler“ fra „Skandinaviens Stjerne“, oversatte fra engelsk, der indeholdt Belærelser og Formaninger til Kirkens Medlemmer. Han formanede de Hellige til at holde deres Bønner i Hjemmet og omtalte Vigtigheden af, at Kirkens Medlemmer kom til Fasteforsamlingerne og deltog af den hellige Nadver. Han fremhævede Vigtigheden af, at Forældre ikke forsømte at undervise deres Børn i de Ting, som hører Guds Rige til. Han takkede Søskende for alt det gode, de med sand Broder- og Søsterkærlighed udviste mod ham selv og øvrige Missionærer. Præsident Christiansen bad sluttelig, at Herrens Engle maatte beskytte de Hellige, og at hans Aand maatte bo i vore Hjerter.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 263 i Salmebogen og Taksigelse af Broder Christian W. Hall.

Ungdomsmødet Tirsdag Aften den 8. Oktober.

Missionspræsident Hans J. Christiansen ledede Mødet, der aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Fryd Dig o Jord“, og Bøn af Marinus Jørgensen. Derefter blev Sangen: „Skønne Dag, saa længe ventet“, afsungen. Navnelisterne blev oplæst og Referat fra forrige Møde godkendt til Protokollering.

De unge Mænds Forenings Præsident, Missionær Niels F. Green, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Dernæst afgav Præsidentinden over de unge Kvinders Forening, Mathilde Zabell, Rapport. Disse to Foreninger havde som tidligere afholdt Fællesmøder hver Tirsdag Aften Kl. 8, ved hvilke Møder et blandet Program var blevet udført, og Hovedvægten var lagt paa Forkyndelsen af Evangeliets Principper. Den finansielle Rapport blev oplæst og godkendt.

Missionspræsident Christiansen foreslog Bestyrelserne i de respektive Foreninger til Opholdelse, som følger:

Til Præsident i de unge Mænds Forening, Niels F. Green, med Christian W. Hall og Elis Tronier som Raadgivere; Enok Andersen som Sekretær; Carl F. S. Jørgensen som Kasserer; Missionær Arwell L. McKay som Sangleder og Ole C. Petersen som Dørvogter. Til Præsidentinde i de unge Kvinders Forening: Mathilde Zabell, med Inger Johansen og Poula Sørensen som Raadgivere; sidstnævnte tillige som Organist; fremdeles Ingeborg J. Sørensen som Sekretær, samt Kasserer, Sangleder og Dørvogter fælles med de unge Mænds Forening.

Alle Forslag blev godkendte.

Det specielle Program blev nu udført. I Forbindelse med Programmet talte Martin Fallesen og Missionspræsident Christiansen over evangeliske Emner.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „O, sig, hvad er Sandhed“, og Taksigelse af Raadgiver Christian W. Hall.

(Refereret af Sekretær Ingeborg J. Sørensen.)

Med dette Møde sluttedes Konferencen. Niels F. Green.

De politiske Omvæltninger i Europa.

Store og mægtige politiske Begivenheder af yderste Vigtighed for saa vel Nutid som Fremtid har i de sidste Par Uger fundet Sted i Tyskland og Østrig-Ungarn, maaske væsentligst som en Følge af de fortsatte Sejre, som Frankrigs, Englands og de Forenede Staters Hærstyrker har vunden paa Vestfronten siden sidstnævnte Nations Indgriben i Krigen ved ogsaa at erklære Tyskland Krig paa Grund af dette Lands egenmægtige Fremgangsmaade paa Havene overfor neutrale Landes Folk, ved at erklære aabent Hav for „Krigssone" og torpedere de neutrale Landes Handelsskibe. Fremdeles har disse politiske Omvæltninger fundet Sted som en Følge af Italiens sejrrige Fremgang overfor Østrig i den senere Tid og det indre Sammenbrud af Centralmagterne, begrundet i store Ernæringsvanskeligheder og almindelig politisk Svækkelse, og ogsaa som Følge af engelske Hærstyrkers Sejre i Palæstina og øvrige tyrkiske Lande i Asien osv.

Alle disse Aarsager bidrog mægtigt til de store politiske Omvæltninger, der nu har fundet Sted i de forhen store Kejserdømmer Østrig-Ungarn og Tyskland, samt medallierede Lande.

I Forbindelse hermed kunde mange Sammenligninger og Overvejelser gøres med Hensyn til de politiske Omvæltninger, der har fundet Sted i det forhen saa udstrakte og tilsyneladende mægtige russiske Rige, der dog, da Prøven skulde bestaas, i politisk Henseende viste sig at være svag.

Med Hensyn til, hvad der staar i Forbindelse med den nu afsluttede Vaabentilstand, kunde meget siges, men de nærmere Omstændigheder forbunden dermed er formentlig tilstrækkelig vel bekendte, saa at de ikke behøver nærmere at omtales. Ikke alene fryder den store Majoritet af Befolkningen i de Lande, som hidindtil har været i Krig, sig ved Vaabenstilstandens Afslutning, men ogsaa Befolkningen i de neutrale Lande, som paa mange Maader har lidt Savn paa Grund af Krigens ødelæggende Hærgninger, gør det.

Vi vil efter Dagbladet „Politiken" nævne enkelte af Hovedbegivenhederne, der har fundet Sted i den sidste Uges Tid eller to, hvilke udviser, hvor hurtig Kejserriger og Kongedømmer kan gaa under, hvis de ikke er tilstrækkelig grundfæstede paa Sandhedens og Retfærdighedens Grundvold, eller hvis Folkene tager Beslutning om selv at føre Regeringens Tøjler og indføre demokratisk Styre, hvor før Enevoldsmagten, Militærstyre eller en eller anden Form af Mindretalsregering gjorde sig gældende. Det har været sagt, at en god Konge altid kan udrette meget godt for sit Land, og dette er tilvisse sandt, men det er ligesaa sandt, at uforstandige Regenter kan gøre deres Land megen Skade; thi, som Ordsproget lyder: „Slette Regenter er værre end ingen Regent."

Mandag den 11. Novbr., Kl. 5 Form. (fransk Tid), blev de Tyskland givne Vaabenstilstandsbetingelser undertegnet, og Kl. 11 traadte de i Kraft. De med Tyskland forbundne Lande havde hver for sig forud sluttet Vaabenstilstand.

Samtidig med, at Tyskland antog Vaabenstilstands Betingelserne, anraabte Tysklands Udenrigsminister, Dr. Solf, i et traadløst Telegram fra Berlin, Præsident Wilson om at udvirke en Mildnelse af Betingelserne. Telegrammet, som var stilet til de Forenede Staters Udenrigsminister, Lansing, havde følgende Ordlyd:

„Hr. Udenrigsminister! Overbevist om Fællesskabet i demokratiske Maal og Idealer henvendte den tyske Regering sig til Præsidenten for de Forenede Stater med Anmodning om at genoprette Freden. Denne Fred skulde stemme med de Grundsætninger, til hvilke Præsident Wilson stedse bekendte sig, og skulde til Maal have en retfærdig Løsning af alle Stridsspørgsmaal og varig Forsoning mellem Folkene. Præsidenten erklærede yderligere, at han ikke førte Krig med det tyske Folk og ikke vil hindre det i dets fredelige Udvikling.

Den tyske Regering har modtaget Betingelserne for Vaabenstilstand. Efter 50 Maaneders Blokade vilde disse Betingelser, særlig Afgivelsen af Trafikmidler og Underholdelsen af Besætningstropperne ved samtidig Vedvaren af Blokaden forme Tysklands Ernæringssituation paa fortvivlet Maade og betyde Hungersnød for Millioner Mænd, Kvinder og Børn.

Vi maatte antage Betingelserne, men vi gør højtidelig og alvorlig Præsident Wilson opmærksom paa, at Gennemførelsen af Betingelserne i det tyske Folk maa fremkalde den modsatte Følelse af den, der er Forudsætningen for Folkefællesskabets Nydannelse og giver Borgen for en varig Retsfred.

Det tyske Folk henvender sig derfor i den sidste Time endnu en Gang til Præsidenten med Anmodning om hos de allierede Magter at virke hen til en Mildnelse af de tilintetgørende Betingelser.

Solf, Udenrigsminister."

Hvad har den frygtelige Krig i sine Konkvenser medført i Henseende til politisk Regeringsform? For det første, at Czaren abdicerede og senere blev skudt, og at det udstrakte russiske Rige opløstes, og de særskilte Folkefærd indenfor Rigets Omraade kom til at indtage en friere Stilling, hvorvel Borgerkrig senere har raset i flere Egne af dette Lands Territorium. Kejser Wilhelm har abdiceret; Kejser Karl, den østrigske Kejser, har trukket sig tilbage, og den republikanske Regeringsform er enten indført eller erklæret at ville blive indført i de fleste af de Lande, Kongedømmer og Storhertugdømmer osv., som tidligere udgjorde det tyske Kejserdømme, og det samme Forhold gør sig gældende i det østrig-ungarske Kejserdømme.

Krigen har videre medført, at Kongen af Serbien og Kongen af Montenegro er landflygtige. Kong Konstantin af Grækenland har abdiceret og opholder sig ogsaa i Landflygtighed, og flere andre Fyrster har maattet abdicere. Kongen af Bayern og Kongen af Sachsen er blevne afsatte. Hertugen af Brunswig og Hertugen af Mecklenburg-Schwerin har abdiceret. Hertugen af Baden og Hertugen af Oldenburg er blevne afsatte.

Revolutionen i disse forhen saa mægtige Kejserdømmer har heldigvis

hidtil næsten allevegne forløbet ublodig. Folkene forstaar, at der kommer intet ud af Borgerkrig. Med Hensyn til Tyskland, da har de to socialistiske Grupper i Landet for nærværende Magten og er naaet til Enighed om Dannelsen af en ren socialistisk Regering ved „Arbejder- og Soldaterraad", tildels efter russisk Mønster. Paa nærværende Tidspunkt meddeles det, at næsten alle Armekorpsene paa General Hindenburgs Henstilling har indordnet sig under den ny Regering for at undgaa Borgerkrig og Blodsudgydelse. Det forventes ogsaa, at Krigsflaaden vil underordne sig den ny Regering.

„Politiken" skriver fremdeles med Hensyn til disse politiske Omvæltninger:

„Der findes ikke længere Kejsere i Europa. Og i det tyske Rige skal man lede omkring blandt Smaastaterne for at udfinde, hvilke Monarker der endnu ikke har maattet abdicere. Konger, Storhertuger og Hertuger er forsvundet og har givet Plads for republikanske Ordninger, som foreløbig repræsenteres af „Arbejder- og Soldaterraad."

„Militarismen i Tyskland er blevet knust under det dobbelte Tryk udefra og indefra. Den kunde ikke mere beherske det uhyre Apparat, den selv havde skabt.

.... Myldret af historiske Begivenheder virker i disse Dage forvirrende. Enkeltheder er man ikke klar over. Hvor mange af Tysklands mange Dynastier holder endnu i Øjeblikket Stand? Der er ingen, der kan sige det."

Hovedretningslinjen er imidlertid tydelig; den fører direkte til det brede Demokrati, til den folkelige Regering, der vil være sikker paa Omverdenens Sympati, saa længe den, som Bladet skriver, „holder sig klar af bolschevikisk Terrorisme".

Bladet skriver videre:

„Den tyske Militarismes Fald og Undergang har overalt i Verden vakt Tilfredshed og Glæde; men det tyske Folk kan man kun ønske Fremgang og Fremvækst."

Før Præsident Wilson i et Fællesmøde af Kongressen oplæste Vaabenstilstandsbetingelserne, holdt han ifølge indløbet Telegram en Tale, hvori han udtalte følgende Ord af en opmuntrende og beroligende Natur, naar hans Ords Vægt tages i Betragtning.

„Den vilkaarlige Magt hos den tyske Militærkaste, der en Gang hemmeligt og af eget frit Valg kunde forstyrre Verdensfreden, er bragt i Vanry og ødelagt. De store Nationer, der sluttede sig sammen for at ødelægge den, er nu definitivt forenet i det fælles Maal at tilvejebringe en saadan Fred, som vil tilfredsstille hele Verdens Længsel efter uninteresseret Retfærdighed. Deres Repræsentanter i Versailles har enstemmigt lovet Centralmagternes Folk, at der skulde blive gjort alt muligt for at forsyne dem med Levnedsmidler og lindre den Nød og Savn, der truer selve deres Liv. Ved at bruge deres ledige Tonnage kan Centralmagterne snart være i Stand til at befri deres Folk fra Frygten for yderligere Elendighed og frigøre deres Tanker og Energi til de store, risikable Opgaver ved den politiske Rekonstruktion.

Vi maa tilvejebringe en Fred, der vil give dem deres rette Plads blandt Folkene, fjerne al Frygt fra deres Naboer og sætte dem i Stand til at leve i Sikkerhed og Tilfredshed, naar de har bragt deres Sager i Orden. Jeg tvivler ikke om deres Hensigt eller Evne. Der er Tegn til, at de vil vælge en Vej af Selvstyre og fredelig Ordning. Hvis de gør det, skal vi hjælpe dem paa enhver Maade, vi kan."

Et Vidnesbyrd.

Studiet af Evangeliets Principper og Ordinancer bringer Glæde og Tilfredshed til Sjælen. De forskellige Principper er et Udtryk for Guds Alvisdom. Hvis Kirkens Medlemmer efterlever „Visdomsordet", vil vore fysiske Legemer blive beredte til, at vi kan modtage enhver Velsignelse, som er forbunden med Saliggørelsens Plan.

Ved at studere Evangeliets Lærdomme kommer vi til en Forstaaelse af, at dette er det evige Liv at kende den eneste sande Gud, og den, han udsendte, Jesus Kristus, som har herliggjort Faderen ved, som der staar skrevet i det syttende Kapitel af Johannes Evangelium, at fuldbyrde den Gerning, som han havde givet ham at udføre.

Kristus erklærer til os i Bjergprædikenen, at ikke enhver, som siger: Herre, Herre! skal indkomme i Himmeriget, men den, der gør hans Faders Vilje, som er i Himmelen. Hvis vi ønsker at blive lig Jesus Kristus, maa vi være ydmyge og sagtmodige af Hjertet ligesom ham og stedse være villige til at tilgive dem, som forser sig imod os. Vi maa nødvendigvis bestræbe os for at opfylde vore kirkelige og borgerlige Pligter og være villige til at følge deres Raad, som staar over os i Kirken. Lydighedsprincippet er et meget vigtigt Princip. Vi bør stedse bede Herren velsigne Kirkens Autoriteter og skænke dem aandelig og legemlig Styrke, og Kundskab og Visdom ved Aandens Kraft, saa at de kan vejlede os og hjælpe os, at vi kan vandre paa den snævre Vej, der fører til Guds Rige. Vi bør udvise den yderste Venlighed overfor de Mennesker, som vi daglig omgaas, og overfor alle Mennesker, og vise i vor Livsvandel, at vi i Sandhed er Kristi Disciple. Derved vil Menneskene komme til at fatte Tro paa Evangeliets Principper, som vi forkynder. Ligesom et Frugttræ bedømmes efter dets Frugter, saaledes bedømmes vi lettest af Menneskene efter vore synlige Gerninger. Det er ikke nok, at vi tror paa det sande Evangelium, men vor Tro maa bære Frugt og vise sig derved, at vi lever et helligt Liv i Udøvelsen af gode Gerninger. Ved at vi efterlever Evangeliets Krav, modtager vi Evangeliets Velsignelser og bliver vi værdige til at blive delagtiggjorte i Guds Riges herlige Evighedsvelsignelser.

Theresa Hudson.

— At lægge Skjul paa Sandheden er det første Skridt mod Løgnen. Walter Scott.

Dødsfald.

Ældste Søren Peter Jensen, født den 23. December 1824 i Nørresundby, døde den 5. Septbr i Salt Lake City, næsten 94 Aar gl. Han blev Medlem af Kirken i 1878 og emigrerede til Utah i 1881. Afdøde søgte stedse med Nidkærhed at virke for at fremme Evangeliets Værk og Guds Riges Interesser. Han efterlader sig Hustru, 4 Børn, 37 Børnebørn og 23 Børnebørnsbørn. 9 Børn er døde.

— Søster Ida Bowman Smith, Enke efter Ældste Hyrum M. Smith, forhenværende Præsident over den europæiske Mission, afgik ved Døden i Salt Lake City den 24. Septbr. 1918 af et Hjerteslag, efter at være nedkommen med en Søn 6 Dage i Forvejen. Hendes Mand afgik ved Døden i Januar d. A.

Søster Smith var født i West Weber, Utah, den 19. April 1872. Nogle Aar efter, at hun havde indgaaet Ægteskab med Ældste Smith, blev hun beskikket til et Medlem af Kirkens Børneforberedelses-Foreninger og varetog den literære Side af Foreningens Virksomhed. Da hendes Mand, der var Medlem af de tolv Apostles Kvorum, i 1913 blev beskikket til at præsidere over den europæiske Mission, fulgte hun med ham paa denne Mission. Medens hun opholdt sig her i Europa, udførte hun et omfattende og velsignelsesrigt Arbejde som Præsidentinde over Kirkens kvindelige Hjælpeforeninger i Storbritannien og de øvrige europæiske Missionsdistrikter. I denne Egenskab kom hun i nær Forbindelse med Foreningen, kaldet: „Det røde Kors“, der som bekendt virker for at bistaa Soldater, der er indkaldte til Krigstjeneste, og Kirkens Kvinder i Storbritannien strikkede og forfærdigede under hendes Tilsyndelse Tusinder af Artikler til indkaldte Soldater.

Søster Smith kom tilbage til Utah fra Europa i Septbr. 1916. Hun var stedse sin Mand en inderlig hengiven Hustru og en kærlig Moder for deres Børn. Begravelsen foregik fra Assembly Hall den 27. Septbr. under meget stor Deltagelse, specielt af Kirkens kvindelige Organisationer.

— Ældste Peter Melby, født den 22. Februar 1879 i Hurdalen, Akkerhus Amt, Norge, afgik ved Døden den 25. Oktober efter længere Tids haard Sygdom. Begravelsen foregik under stor Deltagelse fra de Sidste-Dages Helliges Missionshus i Kristiania den 2. November, under Ledelse af Konferencepræsident John J. Plowman, der tilligemed Ældsterne Peter R. Johansen og Fred. L. Petersen fremholdt Evangeliets herlige Principper for de tilstedeværende og talte trøstende til afdødes Enke og lille Datter, der begræder Tabet af en kærlig Fader. Mange af Menighedens Medlemmer og andre Venner overværede Begravelsen, og Kristiania Grens udmærkede Sangkor udførte Sangen. Den smukke Kiste var skjult af Kranse og Blomster. Jordfæstelsen foregik paa Øster Gravlund, og Graven blev indviet af Præsident Plowman.

Broder Melby annammede Evangeliet ved Daab den 25. Februar 1911 og blev ordineret til Ældste den 4. Januar 1913. Saalænge

hans Helbred tillod det, virkede han med Nidkærhed for Forfremmelsen af Evangeliets Værk i Kristiania og viste sig som en i alle Maader pligtopfyldende Broder.

O, syng med Frydetoner!

Mel.: „A Temple in Hawaii."

O syng med Frydetoner
Hver Sjæl, som elsker Gud;
Som lyder vor Forsoner
Og ærer Herrens Bud!
O syng, Du døbte Skare,
En herlig Takkesang;
Vor Gud os vil bevare
Og hjælpe hver i Trang!

Kor:

Syng Guds Pris, syng hans Pris i herligt Kor!
Pris Fader, Søn og Helligaanden, Lysets Børn paa Jord!

O syng, pris Gud vor Fader
I høje Himmelsal!
Han sine ej forlader;
I Bønnen til ham tal!
Til Guds og Kristi Ære
Og Helligaandens Pris
Forenet lad os være
Paa Himlens Engles Vis!

Niels F. Green.

Rettelse.

I Missionærernes Rapport i forrige Nummer af Bladet stod i Noten fejlagtig Missionspræsident Fred H. Heese; skal være Missionssekretær Fred H. Heese.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).